

Ders 28

LESSON 28

Doğruluk Yolu

THE WAY OF RIGHTEOUSNESS

Tevrat'ın İlk Kitabının Yeniden Gözden Geçirilmesi

REVIEW OF THE FIRST BOOK OF THE TORAH

Yaratılış 1–Mısır'dan Çıkış 1

Dinleyici dostlar, size esenlik olsun.

Ön gördüğü doğruluk yolunu herkesin anlamasını ve bu yola boyun eğmesini isteyen ve O'nun ile sonsuza kadar gerçek esenliğe sahip olmasını arzulayan esenlik Rabbi Tanrı'nın adı ile sizleri selamlıyoruz. *Doğruluk Yolu* adlı programınızı sunmak üzere bugün sizler ile tekrar beraber olabildiğimiz için mutluyuz.

Tevrat'taki çalışmamız hala devam ediyor. Bildiğiniz gibi, Tevrat, Peygamberlerin Yazılarındaki ilk kitaptır ve beş kısma ya da kitaba ayrılır. Birinci kısım *Yaratılış* (birebir anlamı: *Başlangıç*) olarak adlandırılır. Son programımızda, *Yaratılış* kitabındaki çalışmalarımızı tamamladık. O zaman bu gün Tevrat'ın *Mısır'dan Çıkış* olarak adlandırılan ikinci kısmına başlıyoruz. *Mısır'dan Çıkış* kitabı, Tanrı'nın İsrailoğullarını Mısır ülkesindeki köleliğin boyunduruğundan nasıl özgür kıldığını anlatan şaşırtıcı ve harika öyküyü kapsar.

Mısır'dan Çıkış kitabına başlamadan önce, Kutsal Yazıların ilk kitabında neler öğrendiğimizi bir kez daha **gözden geçirelim**. *Yaratılış* kitabı hakkında tam bir bilgiye sahip olmamız çok önemlidir, çünkü bu kitap peygamberlerin daha sonra gelen diğer kitaplarında yazılı olan her şeyi anlayabilmemiz ve bunlara inanabilmemiz için Tanrı'nın yerleştirmiş olduğu bir temele benzer.

Yaratılış kitabının ilk ayetini hatırlıyor musunuz? Şöyle der: “*Başlangıçta Tanrı göğü ve yeri yarattı.*” Bu önemlidir. “*Başlangıçta Tanrı!*” Henüz hiç bir şey var olmamışken – var olan tek Biri vardı. Bu Biri, Tanrı'ydı! Sonra Tanrı'nın sonsuz Sözü'nün gücü ve Kutsal Ruh'u aracılığı ile milyonlarca kutsal **meleği** nasıl yarattığını öğrendik. Tanrı melekleri, O'na sonsuza kadar hizmet etmeleri ve O'nu övmeleri için yarattı. Bu melekler arasında üstün bilgeliğe ve güzelliğe sahip olan bir melek vardı. Meleklerin başı olan **Lüsifer!** Ancak yine de Kutsal Yazılar bize Lüsifer'in yüreğinde gururlandığı ve Tanrı'yı hor gördüğü bir günün geldiğini bildirirler. Lüsifer ve diğer pek çok melek Tanrı'yı tahtından devirmek için bir plan kurmaya başladılar. Ancak Tanrı'yı tahtından hiç kimsenin indiremeyeceği açıktır. Tanrı, kendisini hor görenleri hoş göremez. (birebir anlamı: *egemenliğini reddedemez.*) Sonuç olarak Tanrı Lüsifer'i ve onun kötü meleklerini kovdu ve Lüsifer'in adını *Düşman* anlamına gelen **Şeytan** koydu. Ve Tanrı Şeytan'ı ve onun meleklerini kovduktan sonra onlar için

cehennem ateşini yarattı. Kutsal Yazılar, adil olan Tanrı'nın Yargı Günü'nde Şeytan'ı onu izleyen herkes ile birlikte bu ateşe atacaktır.

Daha sonra, Tanrı'nın yaratmayı tasarladığı insanlar için **dünyayı** nasıl yarattığını okuduk. **Adam** (cinsiyet belirtmeyen: bir insan) Tanrı'nın yarattıklarının arasındaki önemli yaratıktır, çünkü insan Tanrı'nın benzeyişinde yaratıldı! Tanrı insan ile derin ve harika bir ilişkiye sahip olmayı istedi. Bu nedenle insanın canına Tanrı'yı tanıyabileceği bir **zihin** yerleştirdi, ona Tanrı'yı sevebileceği bir **yürek** verdi ve ona Tanrı'ya itaat edebilmesi için bir **irade** emanet etti.

Sonra, Tanrı'nın yaratmış olduğu erkek ve kadının önüne nasıl bir **deneme** koyduğunu gördük. Tanrı Adem'i şu sözleri ile uyardı: "Bahçede istediğin ağacın meyvesini yiyebilirsin. Ama iyi ile kötüyü bilme ağacından yeme. Çünkü ondan yediğin gün kesinlikle ölürsün." Yani: Benden sonsuza kadar ayrı kalırsın!

Ama yine de, atalarımız Adem ve Havva'nın Tanrı'nın yasaklamış olduğu ağaçtan yiyerek Şeytan'a itaat etmeyi seçtiklerini gördük. Tanrı Sözü, sonuç olarak şöyle der: "**Günah bir insan aracılığı ile, ölüm de günah aracılığı ile dünyaya girdi. Böylece ölüm bütün insanlara yayıldı.**" (Romalılar 5:12) "Bir salgın hastalık, o hastalığın ilk ortaya çıktığı kişi ile sınırlı kalmaz" (Wolof atasözü) sözü ne kadar da doğrudur! Adem'in günahı nedeni ile hepimiz günahkarız. Adem'in tek suçu ile hepimiz ölmeyi ve Tanrı'nın yargısına uğramayı hak ettik.

Daha sonra Tanrı'nın Adem ve Havva'yı günahları yüzünden Cennet Bahçesi'nden nasıl kovduğunu öğrendik. Ama yine de Tanrı onları kovmadan önce, Adem'in çocuklarını Şeytan'ın gücünden ve günahın cezasından kurtarmak için dünyaya bir **Kurtarıcı** göndermeyi nasıl planladığını duyurdu. Tanrı günahkarları kurtarmak için harika bir plan tasarlamıştı. Planı, dünyaya Adem'in günahından lekelenmeyecek mükemmel bir İnsan göndermekti. Bu doğru İnsan, Adem'in çocuklarının günah borcunu ödemek için kendi isteği ile kanını dökecekti. Ve Tanrı böylece adaletinden ödün vermeksizin, insanların günahlarını bağışlayabilecekti. Tanrı'nın, gelecek olan Kurtarıcı ile ilgili vermiş olduğu vaat gerçekten de şartıcı bir vaatti.

Sonra Tanrı'nın bu harika vaadi, bazı hayvanları kurban ederek Adem ve Havva'ya deriden giysiler yapması aracılığı ile nasıl onayladığını gördük. Tanrı, Adem ve Havva'ya "günahın ücretinin ölüm olduğunu" ve "kan dökülmeden günah bağışlaması olmayacağını" öğretiyordu.

Bu olaydan sonra Adem'in ilk iki oğlu olan Kayin ve Habil hakkında bilgi edindik. Habil'in Tanrı'ya nasıl lekesiz **bir kuzu** sunduğunu ve bu kuzuyu nasıl boğazladığını ve bu davranışı ile dünyaya gelecek ve günahkarlar uğruna ölecek olan **Kurtarıcı'yı** sembolize ettiğini gördük. Kayin ise, Tanrı'ya kendi çabaları aracılığı ile yaklaşmayı denedi ve O'na kendi yetiştirdiği ürünlerden sunu götürdü. Kutsal Yazılar bu durumun sonucu hakkında şunu belirtirler: "*Rab Habil'i kabul etti, ama Kayin'i reddetti.*" Tanrı, Kayin'in kurbanını neden kabul etmedi? Çünkü Tanrı'nın Yasası, "*günahın ücreti iyi işlerdir*" demez. Aksine, şöyle der: "*Günahın ücreti ölümdür!*" ve "*kan dökülmeden günah bağışlaması olmaz.*" Tanrı Kayin'e tövbe etmesi ve ön görmüş olduğu doğruluk yolunu kabul etmesi için ricada bulundu, ama Kayin öfkeleni, ve küçük kardeşi Habil'i öldürdü.

Adem'in soyunun çoğu, Kayin'in adımlarını izledi. Öyle ki, Nuh'un dönemi *geldiğinde*, Kutsal Yazılar, Tanrı'nın "*yeryüzünde insanın yaptığı kötülüğün çok ve aklının ve fikrinin*

hep kötülükte olduğunu gördüğünü” bildirirler. İnsanın kötü yüreği nedeni ile Tanrı, isyankar günahkarları silip yok etmek için bir tufan göndermeyi amaçladı.

Ahlaksızlığın kol gezdiği bu dönemde Tanrı’ya yalnızca Nuh inanıyordu. Tanrı, Nuh’a, içine girecek olan herkes için sığınak olacak büyük bir gemi inşa etmesini söyledi. Nuh gemiyi inşa ederken Tanrı günahkarlara uzun süre sabır ile katlandı. Ama yine de Nuh ve ailesinden başka hiç kimse tövbe etmedi ve gemiye binmedi.

Nuh’un Sam, Ham ve Yafet adlı üç oğlu vardı. İbrahim peygamber Sam’ın soyundan geliyordu. Tanrı’nın İbrahim’e nasıl babasının evini terk etmesini ve Kenan (Filistin) ülkesine gitmesini buyurduğunu okuduk. Tanrı, İbrahim’den Tanrı’nın peygamberlerinin ve **dünyanın Kurtarıcısı’nın** geleceği **yeni bir ulus** meydana getirmeyi planladı. Bu nedenle Tanrı İbrahim’e şöyle dedi: *“Bereket kaynağı olacaksın. Yeryüzündeki bütün halklar senin aracılığın ile kutsanacak.”* (Yaratılış 12:2, 3)

Böylece İbrahim, aynen Tanrı’nın vaat etmiş olduğu gibi, kocamış yaşında İshak’ın babası oldu. Tanrı’nın, adını İsrail olarak değiştirdiği Yakup ise on iki oğul babası oldu. Ve Yakup’un on iki oğlundan Tanrı’nın İbrahim’e vaat etmiş olduğu İsrail ulusu, yani yeni ulus meydana geldi.

Son üç programımızda, Yakup’un oğullarının, özellikle on birinci oğlu Yusuf’un ilgi çekici öyküsüne baktık. Yusuf’un ağabeyleri ondan nefret ettiler, ama Tanrı onu bereketledi ve onu tüm Mısır ülkesinin en üst yöneticisi yaptı. Bundan sonra Mısır ülkesinin ve Kenan diyarının üzerine büyük felakete neden olan bir kıtlık geldi. Bu kıtlığın neden olduğu sonuçlarından biri de Yakup’un ve oğullarının yiyeceklerinin tükenmesiydi. Yakup, Mısır’da buğday olduğunu duyduğu zaman, oğullarını Mısır’ gönderdi. Sonra Yusuf’un, ağabeylerine kendisini nasıl tanıttığını, onları bağısladığını ve babasını ve tüm ailesini yola çıkıp Mısır’a yerleşmeye çağırdığını gördük. Böylece, **Yaratılış kitabının sonunda İsrailoğullarının** artık Tanrı’nın İbrahim’e vaat ettiği Kenan ülkesinde değil, **Mısır’da** bulduklarını görüyoruz. Ancak yine de, tüm bu olaylar, Tanrı’nın uzun zaman önce İbrahim’e söylediği şu sözlerin yerine gelmesi için meydana geldi:

“Şunu iyi bil ki, senin soyun yabancı bir ülkede, gurbette yaşayacak. Dört yüz yıl kölelik edip baskı göreceksin. Ama soyuna kölelik yaptıran ulusu cezalandıracağım. Sonra soyun oradan büyük mal varlığı ile çıkacak.” (Yaratılış 15:13, 14)

İsrailoğullarının başına gelen tüm olayların üzerinde Tanrı’nın eli vardı. Tanrı, İbrahim’in torunları olan İsraililere Kenan ülkesini vaat etmişken onların Mısır’a yerleşmelerine neden izin verdi? Çünkü Tanrı Mısır ülkesinde yaşayacak olan İsraililer aracılığı ile Yüceliğini ve Gücünü açıklamak niyetindeydi. Tanrı, İsrailoğullarını müthiş gücü aracılığı ile kurtarmayı planladı, **öyle ki, O’nun kralların Kralı; rablerin Rabbi, Gücü Her Şeye Yeten olduğunu herkes bilebilir!**

Dinleyici dostlar, şimdi, bugün kalan zamanımızın bir kaç dakikası içinde Mısır’dan Çıkış kitabının ilk bölümünü okuyalım. Kutsal Yazılar şöyle der:

(Mısır’dan Çıkış 1) ⁶Zamanla Yusuf, kardeşleri ve o kuşağın hepsi öldü. ⁷Ama soyları arttı; üreyip çoğaldılar, gittikçe büyüdüler, ülke onlar ile dolup taşı. ⁸Sonra Yusuf hakkında bilgisi olmayan yeni bir kral Mısır’da tahta çıktı. ⁹Halkına, ‘Bakın, İsraililer sayıca bizden daha çok’ dedi, ¹⁰‘Gelin, onlara karşı aklımızı kullanalım, yoksa daha da çoğalırlar; bir savaş çıkarsa, düşmanlarımıza katılıp bize karşı savaşır, ülkeyi terk ederler.’

¹¹Böylece Mısırlılar İsraililerin başına onları ağır işlere koşacak angaryacılar atadılar. İsraililer firavun için Pitom ve Ramses adında ambarlı kentler yaptılar. ¹²Ama Mısırlılar baskı yaptıkça İsraililer daha da çoğalarak bölgeye yayıldılar. Mısırlılar korkuya kapılarak ¹³İsrailileri amansızca çalıştırdılar. ¹⁴Her türlü tarla işi, harç ve kerpiç yapımı gibi ağır işler ile yaşamı onlara zehir ettiler. Bütün işlerinde onları amansızca kullandılar.

¹⁵Mısır kralı Şifra ve Pua adındaki İbrani ebelere şöyle dedi: “¹⁶İbrani kadınlarını doğum sandalyesinde doğurturken iyi bakın; çocuk erkek ise öldürün, kız ise dokunmayın.” ¹⁷Ama ebeler Tanrı’dan korkan kimselerdi, Mısır kralının buyruğun uymayarak erkek çocukları sağ bıraktılar. ¹⁸Bunun üzerine Mısır kralı ebeleri çağırıp, ‘Niçin yaptınız bunu?’ diye sordu, ‘Neden erkek çocukları sağ bıraktınız?’ ¹⁹Ebeler, ‘İbrani kadınları Mısırlı kadınlara benzemiyorlar’ diye yanıtladılar, ‘Çok güçlüler. Daha ebe gelmeden doğuruyorlar.’ ²⁰Tanrı ebelere iyilik etti. Halk çoğaldıkça çoğaldı. ²¹Ebeler kendisinden korktukları için Tanrı onları ev bark sahibi yaptı. ²²Bunun üzerine firavun bütün halkına buyruk verdi: ‘Doğan her İbrani erkek çocuk Nil’e atılacak, kızlar sağ bırakılacak.’

Mısır’dan Çıkış kitabının ilk bölümü burada sona erer. Bir sonraki yayınıımızda Tanrı isterse, bu olağanüstü öyküyü okumaya başlayacağız ve Tanrı’nın bir adamı nasıl çağırdığını ve onu İsrailoğullarını Mısır’ın kötü yürekli kralı Firavun’un elinden kurtarmak için nasıl hazırladığını göreceğiz. Bu adamın adını biliyor musunuz? Evet, Musa, bu adam Tanrı’nın peygamberi Musa’dır.

Dinlediğiniz için teşekkürler. Tanrı sizi bereketlesin. Ve şu sözleri hatırlayın:

“Önceden ne yazıldıysa, bize öğretmek için, sabır ile ve Kutsal Yazıların verdiği cesaret ile umudumuz olsun diye yazıldı.” (Romalılar 15:4)